

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
PAOLA MENGOZZIEGO
przedstawiona w dniu 31 maja 2017 r.¹

Sprawy połączone od C-673/15 P do C-676/15 P

**The Tea Board
przeciwko
Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej
(EUIPO)**

Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) – Sprzeciw właściciela unijnych znaków wspólnych – Artykuł 66 ust. 2 – Znaki wspólne złożone z oznaczenia geograficznego – Funkcja – Kolizja ze zgłoszeniem indywidualnego znaku towarowego – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Pojęcie – Podobieństwo towarów lub usług – Kryteria oceny – Artykuł 8 ust. 5 – Słowny i graficzny znak towarowy zawierający element słowny „darjeeling” – Wcześniejszy znak wspólny złożony z oznaczenia geograficznego „Darjeeling”

1. W swoich odwołaniach The Tea Board wnosi do Trybunału o częściowe uchylenie wyroków Sądu Unii Europejskiej z dnia 2 października 2015 r.: The Tea Board/OHIM – Delta Lingerie (Darjeeling) (T-624/13, EU:T:2015:743), The Tea Board/OHIM – Delta Lingerie (Darjeeling collection de lingerie) (T-625/13, niepublikowanego, EU:T:2015:742), The Tea Board/OHIM – Delta Lingerie (DARJEELING collection de lingerie) (T-626/13, niepublikowanego, EU:T:2015:741) oraz The Tea Board/OHIM – Delta Lingerie (Darjeeling) (T-627/13, niepublikowanego, EU:T:2015:740) (zwanym dalej łącznie „zaskarżonymi wyrokami”), w których Sąd oddalił w części jej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 11 i 17 września 2013 r. (R 1387/2012-2, R 1501/2012-2, R 1502/2012-2 i R 1504/2012-2, zwanych dalej „spornymi decyzjami”), dotyczących postępowań w sprawie sprzeciwu pomiędzy The Tea Board a Delta Lingerie. Wyroki te są również przedmiotem czterech odwołań wzajemnych wniesionych przez Delta Lingerie.

I. Ramy prawne

2. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej² nie są rejestrowane „znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług”.

¹ Język oryginału: francuski.

² Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

3. Artykuł 66 tego samego rozporządzenia, zatytułowany „[Unijne] znaki wspólne”, stanowi:

„1. Znak wspólny [Unii Europejskiej] (zwany dalej »[unijnym] znakiem wspólnym«) jest [unijnym] znakiem towarowym, który określony jako taki w momencie zgłoszenia pozwala odróżnić towary lub usługi członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw. Organizacje wytwórców, producentów, usługodawców lub handlowców, które na mocy regulujących je ustawodawstw posiadają zdolność w swoim własnym imieniu do nabywania praw i obowiązków wszelkiego rodzaju, zawierania umów lub dokonywania innych czynności prawnych oraz pozywania i bycia pozywanym, jak również osoby prawne regulowane prawem publicznym, mogą zgłaszać [unijne] znaki wspólne.

2. W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 lit. c) znaki lub oznaczenia, które służą w obrocie dla oznaczenia geograficznego pochodzenia towarów lub usług, mogą być [unijnymi] znakami wspólnymi w rozumieniu ust. 1. Wspólny znak nie uprawnia właściciela do zakazywania osobom trzecim używania w obrocie takich znaków lub oznaczeń, pod warunkiem że używają ich zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu; w szczególności taki znak nie może być powołany wobec strony trzeciej, która jest uprawniona do używania nazwy geograficznej.

3. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się do [unijnych] znaków wspólnych, jeżeli art. 67–74 nie stanowią inaczej”.

II. Okoliczności powstania sporu i sporne decyzje

4. Okoliczności powstania sporu wynikające z zaskarżonych wyroków można streścić następująco.

5. W dniu 22 października 2010 r. Delta Lingerie dokonała w OHIM zgłoszenia wspólnotowych znaków towarowych na podstawie rozporządzenia nr 207/2009.

6. Znakami towarowymi, o których rejestrację wniesiono, są:

- przedstawione poniżej oznaczenie graficzne zawierające element słowny „darjeeling” zapisany białymi literami i wpisany w prostokąt koloru jasnozielonego:

Darjeeling

- przedstawione poniżej oznaczenie graficzne zawierające element słowny „darjeeling collection de lingerie” zapisany białymi literami i wpisany w prostokąt koloru jasnozielonego:

Darjeeling
collection de lingerie

- przedstawione poniżej oznaczenie graficzne zawierające element słowny „darjeeling collection de lingerie” zapisany czarnymi literami na białym tle:

Darjeeling
collection de lingerie

- przedstawione poniżej oznaczenie graficzne zawierające element słowny „darjeeling” zapisany czarnymi literami na białym tle:

Darjeeling

7. Towary i usługi, dla których wystąpiono o rejestrację, należą do klas 25, 35 i 38 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego z dnia 15 czerwca 1957 r. dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków, ze zmianami³.

³ Towarom tym i usługom odpowiada następujący opis – dla klasy 25: „bielizna osobista damska i artykuły bielizniane dzienne i nocne, w szczególności obcisła bielizna, body, gorsety, pasy elastyczne (dla wysmuklenia talii), biustonosze, bryczesy, slipy męskie, figi damskie, opaski na ramię, szorty, szorty bokierskie, paski do pończoch, podwiązki do pończoch, podwiązki do pończoch, gorsety, koszule nocne, rajstopy, pończochy, stroje kąpielowe; odzież, wyroby z dzianin, bielizna osobista, damskie koszulki bez rękawów, podkoszulki (t-shirty), gorsety, pancerze, koszule nocne, szale boa, bluzy, kombinezony, ogrodniczki, swetry, body, piżamy, męskie koszule nocne, spodnie, spodnie do chodzenia po domu, szale, peniuary, szlafroki, płaszcze kąpielowe, stroje kąpielowe, kąpielówki, halki, półhalki, fulary”; dla klasy 35: „usługi detalicznej sprzedaży bielizny osobistej damskiej i artykułów bieliznianych damskich, perfum, wody toaletowej i kosmetyków, bielizny domowej i kąpielowej; usługi doradztwa biznesowego w zakresie tworzenia i eksploatacji punktów sprzedaży detalicznej i central zakupów w zakresie sprzedaży detalicznej i reklamy; usługi w zakresie promocji sprzedaży (dla osób trzecich), reklamy, zarządzanie działalnością handlową, administrowanie działalnością handlową, reklama za pośrednictwem sieci komputerowej, rozpowszechnianie materiałów reklamowych (ulotki, prospekty, bezpłatne gazety, próbki), prenumerata gazet dla osób trzecich; informacja o działalności gospodarczej; organizacja wystaw i imprez w celach handlowych lub reklamowych, zarządzanie reklamą, wynajmowanie powierzchni reklamowej, reklama radiowa i telewizyjna, sponsorowanie reklam”; dla klasy 38: „telekomunikacja, przesyłanie informacji i obrazów wspomaganie komputerowo, usługi przekazu telewizji interaktywnej w zakresie prezentacji produktów, komunikacja przez terminale komputerowe, łączność za pomocą światowych sieci komputerowych (usługi dotyczące transmisji), otwarta i zamknięta”.

8. Zgłoszenie wspólnotowych znaków towarowych zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 4/2011 z dnia 7 stycznia 2011 r.

9. W dniu 7 kwietnia 2011 r. The Tea Board, podmiot utworzony na podstawie indyjskiej ustawy o herbacie nr 29 z 1953 r., któremu przysługują uprawnienia do zarządzania produkcją herbaty, wniosła na podstawie art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonych znaków towarowych dla towarów i usług wskazanych w pkt 7 powyżej.

10. Sprzeciw opierał się na następujących wcześniejszych znakach towarowych:

- na wcześniejszym słownym unijnym znaku wspólnym DARJEELING, zgłoszonym w dniu 7 marca 2005 r. i zarejestrowanym w dniu 31 marca 2006 r. pod numerem 4325718;
- na przedstawionym poniżej wcześniejszym graficznym unijnym znaku wspólnym, zgłoszonym w dniu 10 listopada 2009 r. i zarejestrowanym w dniu 23 kwietnia 2010 r. pod numerem 8674327:

11. Oba te unijne znaki wspólne oznaczają towary, które należą do klasy 30 i odpowiadają następującemu opisowi: „herbata”.

12. W uzasadnieniu sprzeciwu powołano podstawy odmowy rejestracji określone w art. 8 ust. 1 i 5 rozporządzenia nr 207/2009.

13. Z zaskarżonych wyroków wynika, że The Tea Board przedstawiła przed Izbą Odwoławczą dowody potwierdzające, że element słowny „darjeeling”, który jest elementem słownym wspólnym wszystkim kolidującym ze sobą oznaczeniom, stanowi chronione oznaczenie geograficzne dla herbaty, zarejestrowane na mocy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1050/2011 z dnia 20 października 2011 r. rejestrującego w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Darjeeling (ChOG)]⁴, w następstwie wniosku zgłoszonego w dniu 12 listopada 2007 r. To rozporządzenie wykonawcze zostało wydane na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁵, zastąpionego następnie rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁶.

14. Czterema decyzjami wydanymi w dniach 31 maja, 11 czerwca i 10 lipca 2012 r. Wydział Sprzeciwów oddalił sprzeciwy. W dniach 27 lipca i 10 sierpnia 2012 r. The Tea Board wniosła do OHIM odwołania od tych decyzji.

15. Spornymi decyzjami Druga Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołania i utrzymała w mocy decyzje Wydziału Sprzeciwów. W szczególności stwierdziła ona, że wobec braku podobieństwa towarów i usług oznaczonych kolidującymi ze sobą oznaczeniami nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009. Druga Izba Odwoławcza wykluczyła również zarzucane naruszenie art. 8 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia, uznawszy, że dostarczone przez The Tea Board dowody nie były wystarczające, aby ustalić, że zostały spełnione przesłanki zastosowania tego przepisu.

⁴ Dz.U. 2011, L 276, s. 5.

⁵ Dz.U. 2006, L 93, s. 12.

⁶ Dz.U. 2012, L 343, s. 1.

III. Zaskarżone wyroki

16. The Tea Board wniosła do Sądu cztery skargi o stwierdzenie nieważności czterech spornych decyzji.

17. Na poparcie swoich skarg podniosła ona dwa zarzuty. W ramach zarzutu pierwszego The Tea Board podniosła, że Izba Odwoławcza błędnie odrzuciła istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, ustalwszy uprzednio, że towary i usługi oznaczone kolidującymi ze sobą oznaczeniami są całkowicie różne. W ramach tego zarzutu The Tea Board zarzuciła Izbie Odwoławczej w szczególności to, że ta ostatnia pomyliła się co do zakresu ochrony przysługującej na podstawie art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 znakom wspólnym – których podstawową funkcją jest zapewnienie, że oznaczone nimi towary lub usługi pochodzą z przedsiębiorstwa mającego siedzibę w strefie pochodzenia geograficznego wskazywanego przez dany znak – dokonując w tym przypadku tego samego rodzaju oceny co ta, którą przeprowadziłaby w celu oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku dwóch znaków indywidualnych. W ramach zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 5 rzeczonego rozporządzenia, The Tea Board podniosła, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, iż w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki zastosowania tego przepisu.

18. Jeżeli chodzi o zarzut pierwszy, Sąd stwierdził, że jest on bezpodstawny. Sąd uznał zasadniczo, że skoro żaden z przepisów zawartych w rozdziale rozporządzenia nr 207/2009 poświęconym unijnym znakom wspólnym nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, że podstawowa funkcja unijnych znaków wspólnych, również tych tworzonych przez oznaczenie mogące służyć do określenia pochodzenia geograficznego oznaczonych towarów i usług, różni się od podstawowej funkcji indywidualnych unijnych znaków towarowych, należy stwierdzić, że funkcja ta polega – jak w przypadku indywidualnych unijnych znaków towarowych – na odróżnianiu oznaczonych towarów lub usług ze względu na określony podmiot, od którego pochodzą, a nie ze względu na ich pochodzenie geograficzne. Oddalwszy różne argumenty przeciwne przedstawione przez The Tea Board, Sąd stwierdził, że kiedy w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu kolidującymi ze sobą oznaczeniami są z jednej strony znaki wspólne, a z drugiej strony indywidualne znaki towarowe, to porównanie oznaczonych nimi towarów i usług należy przeprowadzić według tych samych kryteriów co te znajdujące zastosowanie przy ocenie podobieństwa lub identyczności towarów i usług oznaczonych dwoma indywidualnymi znakami towarowymi. Poprzez zastosowanie tych kryteriów Sąd uznał, że należy potwierdzić przyjęte przez Izbę Odwoławczą rozstrzygnięcie, zgodnie z którym nie ma żadnego związku między towarami i usługami oznaczonymi znakiem towarowym, którego dotyczą zgłoszenia, a towarami oznaczonymi wcześniejszymi znakami towarowymi, ponieważ sama możliwość, że właściwy krąg odbiorców może uznać, iż te towary i usługi mają to samo pochodzenie geograficzne, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia ich podobieństwa lub identyczności do celów stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009. Wreszcie Sąd uznał, że nawet jeśli chodzi o ocenę istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku znaków wspólnych i znaków indywidualnych, podobieństwo kolidujących ze sobą oznaczeń nie może skompensować braku podobieństwa między oznaczonymi tymi znakami towarami lub usługami.

19. Jeżeli chodzi o zarzut drugi, Sąd zauważył w pierwszej kolejności, że między stronami jest bezsporne, iż kolidujące ze sobą oznaczenia są identyczne pod względem fonetycznym i bardzo podobne pod względem wizualnym. Stwierdził on następnie, że Izba Odwoławcza nie ustaliła w sposób ostateczny istnienia renomy wcześniejszych znaków towarowych ani istnienia, w odczuciu właściwego kręgu odbiorców, związku między kolidującymi ze sobą oznaczeniami, ale że przeprowadziła ona swoją analizę w oparciu o dwa hipotetyczne założenia: po pierwsze, że wcześniejsze znaki towarowe cieszą się renomą, której wyjątkowa intensywność została dowiedziona, i po drugie, że istniała możliwość, iż właściwy krąg odbiorców dostrzeże związek między kolidującymi ze sobą oznaczeniami. Jeżeli chodzi o prawdopodobieństwa, o których mowa w art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, Sąd uznał, że Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła brak prawdopodobieństwa szkodliwości dla odróżniającego charakteru wcześniejszych znaków towarowych

oraz wykluczyła prawdopodobieństwo, aby używanie zgłoszonych znaków towarowych szkodziło renomie wcześniejszych znaków towarowych. Jeżeli chodzi natomiast o prawdopodobieństwo czerpania przez zgłoszone znaki towarowe nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub z renomy wcześniejszych znaków towarowych, Sąd stwierdził, że ponieważ sporne decyzje opierają się na hipotetycznym założeniu co do wyjątkowej renomy wcześniejszych znaków towarowych, pozytywne właściwości przywoływane przez element słowny „darjeeling”, wspólny kolidującym ze sobą oznaczeniami, mogą zostać przypisane niektórym towarom i usługom oznaczonym zgłoszonymi znakami towarowymi, a w konsekwencji zwiększyć ich atrakcyjność. Sąd uznał zatem, że należy stwierdzić częściową nieważność spornych decyzji w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza wykluczyła zastosowanie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, wyłączając istnienie prawdopodobieństwa czerpania nienależnej korzyści w związku z używaniem zgłoszonego znaku towarowego bez uzasadnionej przyczyny w odniesieniu do wszystkich oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym towarów należących do klasy 25 i usług sprzedaży detalicznej z klasy 35.

IV. Odwołania

A. Postępowanie

20. Pismami z dnia 14 grudnia 2015 r. The Tea Board wniosła cztery odwołania od zaskarżonych wyroków. Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 12 lutego 2016 r. sprawy te zostały połączone do celów pisemnego i ustnego etapu postępowania, jak również wydania wyroku.

21. Odrębnym pismem z dnia 11 kwietnia 2016 r. Delta Lingerie, interwenient w pierwszej instancji, wniosła odwołanie wzajemne od zaskarżonych wyroków. The Tea Board, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Delta Lingerie przedstawiły swoje uwagi ustne na rozprawie w dniu 25 stycznia 2017 r.

B. Żądania stron w postępowaniu odwoławczym głównym

22. W każdej ze spraw The Tea Board wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w jakiej Sąd oddalił skargę w odniesieniu do usług oznaczonych zgłoszonymi znakami towarowymi należących do klasy 35, innych niż „usługi detalicznej sprzedaży bielizny osobistej damskiej i artykułów bieliznianych damskich, perfum, wody toaletowej i kosmetyków, bielizny domowej i kąpielowej” oraz do klasy 38, o przekazanie sprawy w razie potrzeby do ponownego rozpatrzenia przez Sąd oraz o obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

23. W każdej ze spraw EUIPO i Delta Lingerie wnoszą do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie The Tea Board kosztami postępowania.

C. Żądania stron w postępowaniu z odwołania wzajemnego

24. W każdej ze spraw Delta Lingerie wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonych wyroków w części, w jakiej Sąd stwierdził nieważność spornych decyzji w odniesieniu do towarów oznaczonych zgłoszonymi znakami towarowymi, należących do klasy 25 oraz w odniesieniu do „usług detalicznej sprzedaży bielizny osobistej damskiej i artykułów bieliznianych damskich, perfum, wody toaletowej i kosmetyków, bielizny domowej i kąpielowej” oznaczonych zgłoszonymi znakami towarowymi, należących do klasy 35, o przekazanie sprawy w razie potrzeby do ponownego rozpatrzenia przez Sąd oraz o obciążenie The Tea Board kosztami postępowania.

25. W każdej ze spraw EUIPO i The Tea Board wnoszą do Trybunału o oddalenie odwołania wzajemnego oraz o obciążenie Delta Lingerie kosztami postępowania.

V. Analiza

A. Odwołania główne

26. Na poparcie każdego z odwołań The Tea Board podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, a drugi naruszenia art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia.

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

27. Zarzut pierwszy każdego z odwołań wniesionych przez The Tea Board dzieli się na trzy części. Pierwsza część dotyczy błędnego określenia podstawowej funkcji znaków wspólnych, o których mowa w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009. Druga część dotyczy błędu co do kryteriów, jakie należy stosować, aby ocenić podobieństwo towarów i usług w przypadku kolizji pomiędzy takim znakiem wspólnym a oznaczeniem będącym przedmiotem zgłoszenia znaku indywidualnego. Wreszcie, w ramach zarzutu trzeciego The Tea Board podnosi, że Sąd błędnie określił charakter prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, jakie występuje w przypadku takiej kolizji.

28. Na początku przeanalizuję pierwszą z trzech wskazanych wyżej części, następnie, w porządku logicznym, trzecią, która dotyczy charakteru prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, a wreszcie drugą.

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego: błędnego określenia podstawowej funkcji znaków wspólnych, o których mowa w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009

29. W pierwszej części pierwszego zarzutu odwołania The Tea Board podnosi, że Sąd naruszył prawo i/lub przeinaczył okoliczności faktyczne sprawy, orzekając, że podstawowa funkcja wspólnego znaku towarowego w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, jaką jest określanie geograficznego pochodzenia oznaczonych nim towarów, nie różni się od podstawowej funkcji znaku wspólnego w rozumieniu art. 66 ust. 1 tego rozporządzenia i że tym samym w obydwu przypadkach funkcją znaków towarowych jest wskazywanie pochodzenia handlowego.

30. The Tea Board przedstawia cztery argumenty na poparcie tej części zarzutu.

31. W pierwszej kolejności opiera się ona na stwierdzeniu, że art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi odstępstwo od bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji zawartej w art. 7 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia, nie wyjaśnia jednak, w jaki sposób stwierdzenie to może posłużyć na poparcie jej twierdzenia, zgodnie z którym podstawowa funkcja wspólnych znaków towarowych, o których mowa w pierwszym z tych przepisów, różni się od funkcji innych znaków wspólnych.

32. Pomimo mało szczegółowego charakteru tego pierwszego argumentu, należy jednak głębiej zbadać relację pomiędzy dwoma wspomnianymi przepisami rozporządzenia nr 207/2009 po to, by lepiej zrozumieć ratio legis odstępstwa przewidzianego w art. 66 ust. 2 tego rozporządzenia.

33. Przypomnę w tym względzie, że jak uściślił Trybunał, każda z wymienionych w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 podstaw odmowy rejestracji jest niezależna od innych⁷ oraz że interes ogólny brany pod uwagę przy badaniu każdej z tych podstaw odmowy rejestracji może, a nawet powinien, odzwierciedlać odmienne względy, w zależności od rozpatrywanej podstawy odmowy rejestracji⁸.

34. Dokonując wykładni art. 3 ust. 1 lit. c) pierwszej dyrektywy 89/104/EWG⁹ – którego treść w interesującym nas zakresie była taka sama jak treść art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 – Trybunał uściślił, że u podstaw tego przepisu leży „interes ogólny [...], [który] wymaga, aby znaki lub oznaczenia stanowiące opis właściwości towarów lub usług, dla których wnosi się o rejestrację, mogły być swobodnie używane przez wszystkich również jako znaki wspólne lub elementy złożonych lub graficznych znaków towarowych”, wykluczając „zastrzeżenie takich oznaczeń na rzecz jednego tylko przedsiębiorcy z tytułu ich rejestracji w charakterze znaku towarowego”¹⁰. W wyroku z dnia 4 maja 1999 r., *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 i C-109/97, EU:C:1999:230, pkt 26), Trybunał wyjaśnił, co się tyczy konkretnie znaków lub oznaczeń mogących służyć do określenia pochodzenia geograficznego towarów, dla których wniesiono o rejestrację znaku towarowego, a dokładniej nazw geograficznych, że „istnieje interes ogólny w zachowaniu ich dostępności, w szczególności ze względu na ich zdolność nie tylko do ewentualnego wskazywania jakości i innych właściwości danych kategorii towarów, ale również z uwagi na ich zdolność do wpływania w różny sposób na preferencje konsumentów, przykładowo poprzez przypisanie towarów miejscu, które może wzbudzać pozytywne odczucia”.

35. Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji ustanowiona w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 ma więc głównie cel „antymonopolistyczny”, w szczególności jeżeli odnosi się do oznaczeń, które mogą służyć określeniu pochodzenia geograficznego oznaczonych nimi towarów lub usług i które są postrzegane przez właściwy krąg odbiorców jako wskazujące takie pochodzenie¹¹.

36. Tego rodzaju cel pozwala wywnioskować, że odstępstwo od tego przepisu i od przewidzianej w nim bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji, zawarte w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, wywodzi swoją rację bytu z charakteru wspólnego tych znaków towarowych, który wyklucza, aby jedno przedsiębiorstwo mogło zmonopolizować używanie znaków i oznaczeń składających się na te znaki towarowe wbrew ogólnemu interesowi, w jakim leży swobodny dostęp do takich znaków i oznaczeń¹².

7 Zobacz w szczególności wyrok z dnia 21 października 2004 r., *OHIM/Erpo Möbelwerk* (C-64/02 P, EU:C:2004:645, pkt 39).

8 Zobacz w szczególności wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r., *Henkel/OHIM* (C-456/01 P i C-457/01 P, EU:C:2004:258, pkt 45, 46).

9 Pierwsza dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 92).

10 Zobacz wyroki: z dnia 4 maja 1999 r., *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 i C-109/97, EU:C:1999:230, pkt 25); z dnia 8 kwietnia 2003 r., *Linde i in.* (od C-53/01 do C-55/01, EU:C:2003:206, pkt 73); z dnia 15 marca 2012 r., *Strigl i Securvita* (C-90/11 i C-91/11, EU:C:2012:147, pkt 31). Jeżeli chodzi o art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 146), poprzedzającego rozporządzenie nr 207/2009, zob. wyrok z dnia 10 marca 2011 r., *Agencja Wydawnicza Technopol/OHIM* (C-51/10 P, EU:C:2011:139, pkt 37).

11 Cel ten różni się do tego, któremu służy podstawa odmowy rejestracji przewidziana w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, który ma za zadanie wykluczenie rejestracji oznaczeń pozbawionych odróżniającego charakteru, a więc niemogących pełnić podstawowej funkcji znaku towarowego, jako wskazówki pochodzenia handlowego oznaczonego nim towaru lub usługi, ponieważ interes ogólny chroniony poprzez tę bezwzględną podstawę odmowy rejestracji jest, posługując się wyrażeniem, którego użył Trybunał, nierozzerwalnie związany ze wspomnianą podstawową funkcją znaku towarowego. Zobacz podobnie wyroki: z dnia 16 września 2004 r., *SAT.1/OHIM* (C-329/02 P, EU:C:2004:532, pkt 27); z dnia 15 września 2005 r., *BioID/OHIM* (C-37/03 P, EU:C:2005:547, pkt 60). Inaczej natomiast wyrok z dnia 20 września 2001 r., *Procter & Gamble/OHIM* (C-383/99 P, EU:C:2001:461, pkt 37), który pozostaje w tej kwestii odosobniony.

12 Podobnie wypowiedział się zresztą Trybunał w wyroku z dnia 4 maja 1999 r., *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 i C-109/97, EU:C:1999:230, pkt 27), w którym podkreślił on, że o interesie ogólnym chronionym poprzez art. 3 ust. 1 lit. c) pierwszej dyrektywy 89/104 „świadczą zawarcie w art. 15 ust. 2 dyrektywy możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie odstępstwa od art. 3 ust. 1 lit. c), w myśl którego znaki lub oznaczenia, które mogą służyć dla wskazania pochodzenia geograficznego towarów lub usług, mogą stanowić znaki wspólne”. Zobacz również wyrok z dnia 20 lipca 2016 r., *Internet Consulting/EUIPO – Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (SUEDTIROL)* (T-11/15, EU:T:2016:422, pkt 55).

37. Wbrew temu, co twierdzi The Tea Board, z tej racji bytu, ani w ogólności z relacji pomiędzy art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 a art. 7 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia, nie można wywieść żadnego argumentu na poparcie twierdzenia, zgodnie z którym podstawowa funkcja wspólnych znaków towarowych składających się z oznaczenia geograficznego różni się od funkcji innych znaków wspólnych.

38. The Tea Board podnosi w drugiej kolejności, że podstawową funkcją znaku wspólnego chroniącego oznaczenie geograficzne jest zagwarantowanie pochodzenia geograficznego oznaczonych nim towarów lub usług, a nie ich pochodzenia handlowego. Taki znak może służyć wyłącznie do zagwarantowania „wspólnego pochodzenia” towarów lub usług sprzedawanych lub oferowanych pod wspólnym znakiem, to znaczy zagwarantowania, że te towary lub te usługi pochodzą z przedsiębiorstwa położonego w danym rejonie geograficznym, jednakże bez wskazania, z jakiego konkretnie przedsiębiorstwa one pochodzą.

39. Według mnie ten argument wynika przynajmniej w części z omyłki co do funkcji odróżniającej przypisywanej odpowiednio indywidualnemu znakowi towarowemu i znakowi wspólnemu. Funkcja ta wyraża się w różny sposób w jednym i w drugim przypadku. I tak indywidualny znak towarowy powinien umożliwiać odróżnienie towarów lub usług danego przedsiębiorstwa, podczas gdy znak wspólny służy odróżnieniu towarów lub usług pochodzących od członków stowarzyszenia, które jest właścicielem tego znaku. Innymi słowy, znak wspólny nigdy nie umożliwi zidentyfikowania towarów lub usług zindywidualizowanego przedsiębiorstwa, lecz odróżnia je ze względu na ich wspólne pochodzenie. Wynika to zresztą jasno z samego brzmienia art. 66 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.

40. The Tea Board utrzymuje jednak, że znak wspólny w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ze swej natury nie nadaje się do pełnienia nawet takiej funkcji odróżniającej. Dla poparcia swego stanowiska odsyła ona z jednej strony do art. 67 ust. 2 rzeczonożego rozporządzenia, który stanowi, że regulamin używania znaku wspólnego stanowiącego oznaczenie geograficzne, przedstawiony zgodnie z ust. 1 tego przepisu¹³, powinien umożliwiać wszystkim osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku, a z drugiej strony do pkt 147 wyroku z dnia 29 marca 2011 r., Anheuser-Busch/Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189).

41. Przyznaję, że nie rozumiem, w jaki sposób art. 67 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 miałyby świadczyć o domniemanej nieprzydatności znaków wspólnych stanowiących oznaczenia geograficzne, do odróżniania towarów i usług pochodzących od członków podmiotu, który jest właścicielem znaku, od towarów i usług niemających tego samego wspólnego pochodzenia. Przepis ten ma w istocie na celu zapewnienie, aby każde przedsiębiorstwo, które byłoby uprawnione do używania rozpatrywanego oznaczenia geograficznego dla towarów lub usług oznaczonych znakiem wspólnym, mogło nabyć prawo używania tego znaku poprzez przystąpienie do organizacji, która jest jego właścicielem, a więc uniknięcie monopolizacji rzeczonożego oznaczenia (w jego funkcji znaku towarowego) przez zamkniętą grupę przedsiębiorstw.

42. Jeśli chodzi o poczynione przez The Tea Board odesłanie do pkt 147 wyroku z dnia 29 marca 2011 r., Anheuser-Busch/Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189), zwracam uwagę, że w punkcie tym Trybunał wypowiedział się na temat podstawowej funkcji chronionego (na podstawie przepisów krajowych i międzynarodowych) oznaczenia geograficznego, a nie na temat funkcji znaku wspólnego stanowiącego oznaczenie geograficzne. Jak zobaczymy w dalszej części niniejszej opinii funkcja, jak również zakres ochrony w przypadku tych dwóch oznaczeń różnią się znacznie. Wynika to zresztą z samego wyroku z dnia 29 marca 2011 r., Anheuser-Busch/Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189), w którym Trybunał wyjaśnił, że oznaczenie powołane na podstawie art. 8 ust. 4

13 Artykuł 67 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi, że zgłaszający unijny znak wspólny jest obowiązany przedstawić regulamin używania znaku wskazujący „osoby upoważnione do używania znaku, warunki członkostwa w organizacji i, jeżeli takie istnieją, warunki używania znaku, włącznie z sankcjami”.

rozporządzenia nr 207/2009 w sprzeciwie wobec zgłoszenia unijnego znaku towarowego, musi być nieodzownie używane „jako znak towarowy”, a więc wskazywać na pochodzenie handlowe oznaczonych nim towarów oraz że używanie tego oznaczenia jako oznaczenia geograficznego, czyli zgodnie z funkcją, jaką jest zagwarantowanie pochodzenia geograficznego, nie jest dopuszczalne¹⁴.

43. Na bardziej ogólnym poziomie, twierdzeniu The Tea Board sprzeciwia się zarówno brzmienie art. 66 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 i jego relacja z ust. 2 tego artykułu, jak też system unijnego znaku towarowego jako całość.

44. Po pierwsze, zgodnie z art. 66 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, unijnymi znakami wspólnymi mogą być wyłącznie oznaczenia „pozwalają[ące] odróżniać towary lub usługi członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw”. Natomiast ust. 2 tego artykułu stanowi, że znaki lub oznaczenia, które służą w obrocie dla oznaczenia geograficznego pochodzenia towarów lub usług mogą, w drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia, być unijnymi znakami wspólnymi „w rozumieniu ust. 1”. Znaki wspólne, o których mowa w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, są zatem jedynie kategorią unijnych znaków wspólnych zdefiniowanych w ust. 1 tego artykułu. Przyjęcie twierdzenia The Tea Board oznaczałoby naruszenie relacji, którą prawodawca Unii zamierzał ustanowić pomiędzy oznaczeniami, o których mowa w dwóch wspomnianych przepisach.

45. Po drugie, zgodnie z art. 66 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, przepisy tego rozporządzenia stosują się, z zastrzeżeniem odmiennych uregulowań, do unijnych znaków wspólnych¹⁵. Zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 207/2009 oznaczenie może stanowić unijny znak towarowy wyłącznie pod warunkiem, że „umożliwia[...] odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw”. Tę funkcję odróżniającą należy rozumieć jako odnoszącą się do pochodzenia handlowego towarów i usług oznaczonych znakiem. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem podstawową funkcją znaku towarowego jest „zagwarantowanie konsumentowi lub końcowemu odbiorcy określenia pochodzenia towaru lub usługi oznaczonych danym znakiem, tak aby umożliwić im odróżnienie – bez możliwej pomyłki – tego towaru lub usługi od towarów i usług, które mają odmienne pochodzenie”¹⁶. Żaden z przepisów rozporządzenia nr 207/2009 poświęconych znakom wspólnym nie podważa tej podstawowej funkcji, która zdaniem Trybunału jest celem ochrony, jaką daje znak towarowy¹⁷. Przeciwnie, art. 66 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 potwierdza, że znaki wspólne pełnią tę samą funkcję, uściślając, że w przypadku tych oznaczeń funkcja ta ma na celu skojarzenie wskazanych towarów lub usług z organizacją, która jest właścicielem znaku.

46. Owszem, znaki wspólne mogą pełnić również inne funkcje. I tak, nie myląc ich ze znakami certyfikującymi¹⁸, mogą one potwierdzać pewną szczególną cechę lub szczególną właściwość oznaczonych nimi towarów lub usług¹⁹. Co się tyczy konkretnie znaków wspólnych, o których mowa w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, dostarczają one konsumentowi wskazówkę co do pochodzenia geograficznego oznaczonych nimi towarów lub usług i mogą pełnić funkcję opisującą właściwości związane z danym obszarem lub z pewną lokalną tradycją produkcyjną lub w ogólności

14 Zobacz pkt 147–150 wyroku z dnia 29 marca 2011 r., Anheuser-Busch/Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189).

15 Rozporządzenie nr 2015/2424 przeformułowało, z dniem 1 października 2017 r., art. 66 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, nie zmieniając go jednak co do istoty.

16 Zobacz wyrok z dnia 29 września 1998 r., Canon (C-39/97, EU:C:1998:442, pkt 28).

17 Zobacz w szczególności wyrok z dnia 29 września 1998 r., Canon (C-39/97, EU:C:1998:442, pkt 27).

18 Rozporządzenie nr 2015/2424 wprowadziło do rozporządzenia nr 207/2009 art. 74a–74k, które wejdą w życie w dniu 1 października 2017 r. i które regulują unijne znaki certyfikujące. Znaki te zapewniają instytucjom lub organizacjom certyfikującym możliwość zezwolenia uczestnikom systemu certyfikacji na używanie znaku jako oznaczenia dla towarów lub usług spełniających wymogi w zakresie certyfikacji. Wspomniany art. 74a precyzuje, że certyfikacja nie może dotyczyć pochodzenia geograficznego towarów lub usług oznaczonych tym znakiem.

19 W tym względzie art. 67 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi, że jeżeli używanie znaków jest uzależnione od warunków, które mogą dotyczyć przykładowo przestrzegania pewnych standardów jakości lub stosowania szczególnej metody produkcji, regulamin używania znaku powinien je wskazywać. Poza tym, zgodnie z art. 73 rozporządzenia nr 207/2009, właściciel znaku wspólnego jest obowiązany, pod rygorem wygaśnięcia jego uprawnień, podjąć stosowne środki w celu zapobieżenia używaniu znaku w sposób niezgodny z warunkami używania ustanowionymi w regulaminie używania.

być nośnikami pozytywnych cech związanych z obszarem geograficznym, do którego nawiązują²⁰. Nie zmienia to jednak faktu, że podstawową funkcją znaków wspólnych, zarówno tych, o których mowa w ust. 1, jak i tych, o których mowa w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, jest, podobnie jak w przypadku wszystkich znaków towarowych uregulowanych w tym rozporządzeniu²¹, odróżnianie towarów i usług pochodzących od właściciela znaku od towarów i usług o innym pochodzeniu. Jak już podkreśliłem, w przypadku znaków wspólnych ta funkcja odróżniająca wyraża się we wskazaniu organizacji, która jest właścicielem znaku, w informowaniu konsumenta o wspólnym dla członków tej organizacji pochodzeniu towarów i usług oznaczonych znakiem.

47. W trzeciej i ostatniej kolejności The Tea Board podnosi, że rozporządzenie nr 207/2009 należy interpretować w świetle rozporządzenia nr 1151/2012 i Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej²². Te dwa akty nadają oznaczeniom geograficznym funkcję wskazywania, że towar pochodzi z danego obszaru, gdy – tak jak w przypadku znaku wspólnego Darjeeling – do tego pochodzenia geograficznego można zasadniczo przypisać właściwość, renomę lub inną cechę oznaczonego nim towaru, i przyznają tym oznaczeniom wysoki poziom ochrony²³.

48. Na wstępie należy przypomnieć, że w 2011 r. nazwa „Darjeeling” została zarejestrowana jako chronione oznaczenie geograficzne na podstawie rozporządzenia nr 510/2006. Wniosek o rejestrację tej nazwy został złożony do Komisji Europejskiej w dniu 12 listopada 2007 r., czyli przed zgłoszeniem przez Delta Lingerie swego znaku towarowego.

49. W czasie gdy The Tea Board wносиła sprzeciwy, nie było jeszcze przyjęte rozporządzenie 2015/2424²⁴, które wprowadziło do art. 8 rozporządzenia nr 207/2009 nowy ust. 4a upoważniający do wniesienia sprzeciwu w przypadku, gdy zgłoszenie oznaczenia geograficznego zostało dokonane wcześniej niż zgłoszenie znaku towarowego na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego i zostało zakończone rejestracją²⁵.

50. Poza tym, mimo że zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. k) rozporządzenia nr 207/2009 OHIM miał obowiązek przestrzegania zakazu rejestracji znaków towarowych ustanowionego w art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 510/2006²⁶, zakaz ten obejmował wyłącznie zgłoszenia dotyczące tej samej klasy towarów co klasa, do której odnosi się oznaczenie geograficzne.

51. Wynika z tego w tym wypadku, że The Tea Board, aby sprzeciwić się rejestracji znaków towarowych objętych zgłoszeniami dokonanymi przez Delta Lingerie, nie miała możliwości powołania się przed OHIM na rejestrację nazwy „Darjeeling” jako chronionego oznaczenia geograficznego, mimo iż wniosek o rejestrację tej nazwy został złożony wcześniej niż zgłoszenia znaków towarowych.

20 Zobacz podobnie wyrok z dnia 4 maja 1999 r., Windsurfing Chiemsee (C-108/97 i C-109/97, EU:C:1999:230, pkt 26).

21 Jednakże art. 74a rozporządzenia nr 207/2009, dodany przez rozporządzenie 2015/2424, opisuje inaczej funkcję znaków certyfikujących. Zgodnie z tym przepisem znaki te muszą „pozwal[a]ć odróżnić towary lub usługi, które zostały certyfikowane przez właściciela znaku pod względem materiału, sposobu produkcji towarów lub świadczenia usług, jakości, dokładności lub innych właściwości, z wyjątkiem pochodzenia geograficznego, od towarów i usług, które nie są w ten sposób certyfikowane”. Funkcja odróżniająca tych znaków nie odnosi się zatem do pochodzenia handlowego towarów lub usług, lecz do ich certyfikacji.

22 Porozumienie figurujące w załączniku 1C do Porozumienia z Marrakeszu ustanawiającego Światową Organizację Handlu, zatwierdzone w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 21, s. 80) (zwane dalej „porozumieniem TRIPS”).

23 The Tea Board odsyła w szczególności do art. 13 lit. a)–d) rozporządzenia nr 1151/2012 oraz do art. 22 porozumienia TRIPS. Przepisy te rozciągają zakres ochrony przyznanej chronionym oznaczeniom geograficznym na ochronę przed wszelkiego rodzaju niewłaściwym ich stosowaniem, imitacją lub przywołaniem w przypadku towarów, jak również usług.

24 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 (Dz.U. 2015, L 341, s. 21).

25 Zmiana ta weszła w życie w dniu 23 marca 2016 r. Poza tym, w dacie wniesienia sprzeciwów, nazwa „Darjeeling” nie była jeszcze zarejestrowana jako oznaczenie geograficzne.

26 Przepis ten, którego treść zasadniczo odpowiada treści aktualnego art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1151/2012 stanowi, że jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia zarejestrowano oznaczenie geograficzne, odmawia się rejestracji znaku towarowego, którego stosowanie byłoby sprzeczne z art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia i który odnosi się do towaru tego samego rodzaju, w przypadku gdy zgłoszenie tego znaku towarowego zostało dokonane po dacie złożenia w Komisji wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego.

52. Po tym uściśleniu uważam, że argument The Tea Board przytoczony w pkt 47 powyżej również nie zasługuje na uwzględnienie.

53. Chronione oznaczenia geograficzne i znaki wspólne stanowiące oznaczenia geograficzne podlegają zasadom, które mimo że mają pewne wspólne elementy, jak na przykład obowiązek rejestracji i istnienie przepisów określających zasady używania oznaczenia, w pozostałym zakresie znacznie się różnią. Do najistotniejszych różnic należą rodzaj chronionych oznaczeń²⁷, towary, jakie mogą być oznaczane²⁸, ścisłe wymogi, od których jest uzależniona rejestracja oznaczeń geograficznych²⁹, dotyczące związku między towarem a obszarem, zasady dotyczące nabycia cech nazwy rodzajowej, przedłużenie rejestracji i wygaśnięcie w przypadku braku rzeczywistego używania – przewidziane wyłącznie w odniesieniu do znaków towarowych – jak również zakres ochrony, przy czym chronione oznaczenia geograficzne korzystają ze znacznie szerszej ochrony. Znaki wspólne stanowiące oznaczenia geograficzne i chronione oznaczenia geograficzne są różnymi oznaczeniami, które służą różnym celom i które są uregulowane w różny sposób.

54. The Tea Board nie może zatem powoływać się na przepisy dotyczące oznaczeń geograficznych, aby czerpać z nich argumenty przemawiające za jej twierdzeniem, zgodnie z którym podstawowa funkcja znaków wspólnych, o których mowa w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, różni się od funkcji znaków wspólnych w rozumieniu ust. 1 tegoż artykułu i jest zbliżona do funkcji chronionych oznaczeń geograficznych.

55. Jeżeli chodzi o poczynione przez The Tea Board odwołanie do wyroków z dnia 16 listopada 2004 r., Anheuser-Busch (C-245/02, EU:C:2004:717, pkt 42, 55), jak również z dnia 14 czerwca 2007 r., Häupl (C-246/05, EU:C:2007:340, pkt 48), należy zauważyć, że w obydwu tych wyrokach Trybunał dokonywał wykładni pojęć z zakresu unijnego prawa znaków towarowych w świetle odpowiadających im pojęć porozumienia TRIPS. W niniejszej sprawie The Tea Board chce natomiast, aby wykładnia przepisów rozporządzenia nr 207/2009 była dokonywana na podstawie postanowień porozumienia TRIPS, jeżeli chodzi o oznaczenia inne niż znaki towarowe.

56. Na podstawie powyższych rozważań jestem zdania, że pierwszą część pierwszego zarzutu odwołania wniesionego przez The Tea Board należy oddalić jako bezzasadną.

b) W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego: błędnej oceny charakteru prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku kolizji pomiędzy wcześniejszym znakiem wspólnym stanowiącym oznaczenie geograficzne a znakiem indywidualnym, którego dotyczy zgłoszenie

57. Zdaniem The Tea Board Sąd naruszył prawo i/lub przeinaczył okoliczności faktyczne sprawy, orzekając w zaskarżonych wyrokach, że w przypadku wspólnego znaku towarowego w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, rzeczywiste lub potencjalne pochodzenie oznaczonych nim towarów lub usług nie może być brane pod uwagę w ramach całościowej oceny prawdopodobieństwa

27 Zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1151/2012, jako oznaczenia geograficzne mogą być rejestrowane wyłącznie nazwy (a nie jakiegokolwiek oznaczenia, które można przedstawić w formie graficznej).

28 Ochrona oznaczeń geograficznych została przewidziana wyłącznie dla produktów rolnych i środków spożywczych w rozporządzeniu nr 1151/2012, dla wina – w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającym wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającym rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. 2013, L 347, s. 671), oraz dla napojów spirytusowych – w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 (Dz.U. 2008, L 39, s. 16).

29 Zgodnie z art. 5 rozporządzenia nr 1151/2012 oznaczenia geograficzne dotyczące produktów rolnych i środków spożywczych określają produkt jako pochodzący z określonego miejsca, regionu lub kraju, którego określona jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna w głównej mierze wynika z tego pochodzenia geograficznego i którego przynajmniej jeden etap produkcji odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym. Te same wymogi nie mają zastosowania do znaków wspólnych, o których mowa w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 oraz że ustalenie, czy odbiorcy mogą bądź też nie mogą uznać, iż rozpatrywane towary lub surowce wykorzystane do ich produkcji albo usługi oznaczone rozpatrywanymi znakami towarowymi mogą mieć to samo pochodzenie geograficzne, jest bez znaczenia.

58. Przypomnę w tym względzie, że Trybunał interpretuje pojęcie „prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd”, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, zgodnie z funkcją odróżniającą przypisaną znakowi towarowemu. I tak, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, takie prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje, w przypadku gdy odbiorcy mogą pomylić się co do pochodzenia danych towarów lub usług³⁰.

59. Temu pojęciu obce jest zatem prawdopodobieństwo, że konsument zostanie wprowadzony w błąd co do aspektów innych niż pochodzenie handlowe danych towarów lub usług, w tym co do ich pochodzenia geograficznego. W wyroku z dnia 29 września 1998 r., Canon (C-39/97, EU:C:1998:442, pkt 29), Trybunał wyjaśnił w tym względzie, że „aby wykluczyć istnienie wspomnianego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, [nie jest wystarczające] samo wykazanie, iż nie istnieje prawdopodobieństwo powstania błędnego odczucia odbiorców, co do miejsca wytwarzania danych towarów lub usług”³¹.

60. Twierdzenie The Tea Board sprowadza się zasadniczo do żądania od Trybunału, aby ponownie zinterpretował pojęcie „prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd” w przypadku kolizji pomiędzy indywidualnym znakiem towarowym a znakiem wspólnym, o którym mowa w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, w świetle innej funkcji, która byłaby przypisana temu ostatniemu znakowi, polegającej na wskazywaniu pochodzenia geograficznego oznaczonych nim towarów lub usług. Ponieważ objęte tym przepisem znaki wspólne pełnią tę samą funkcję odróżniającą co znaki wspólne, o których mowa w ust. 1 tego samego artykułu, taka ponowna interpretacja w żadnym wypadku nie byłaby uzasadniona.

61. Poza tym zwracam uwagę, że skoro OHIM nie powołał się, w przypadku zgłoszonych znaków towarowych, na bezwzględną podstawę odmowy rejestracji, niewątpliwie musiał uznać, iż pojęcie „Darjeeling”, będące jedynym elementem składowym tych znaków towarowych, nie może zostać uznane za mogące służyć w obrocie do oznaczania pochodzenia geograficznego rozpatrywanych towarów i usług, w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009³². Sam Sąd stwierdził zresztą w pkt 111 zaskarżonych wyroków, że The Tea Board nie przedstawiła żadnego dowodu, który wykazywałby, że omawiana nazwa geograficzna ma w odczuciu zainteresowanych kręgów związek z towarami i usługami oznaczonymi zgłoszonym znakiem towarowym lub że wspomniana nazwa może być używana przez zainteresowane przedsiębiorstwa jako oznaczenie ich pochodzenia geograficznego.

62. Wynika z tego, że gdyby nawet założyć, iż zalecana przez The Tea Board interpretacja pojęcia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd powinna zostać przyjęta, znaki towarowe, których dotyczy zgłoszenie, w żadnym razie nie są tego rodzaju, aby wprowadzić konsumenta w błąd co do pochodzenia geograficznego oznaczonych nimi towarów lub usług, ponieważ pojęcie „darjeeling” w zgłoszonych znakach towarowych nie będzie postrzegane przez konsumentów tych towarów i usług jako oznaczenie geograficzne.

30 Jeżeli chodzi o art. 4 ust. 1 lit. b) pierwszej dyrektywy 89/104, zob. wyrok z dnia 29 września 1998 r., Canon (C-39/97, EU:C:1998:442, pkt 26).

31 Jeżeli chodzi o brak znaczenia względów innych niż pochodzenie handlowe danego towaru, dla oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zob. wyrok z dnia 5 kwietnia 2006 r., Madaus/OHIM – Optima Healthcare (ECHINAID) (T-202/04, EU:T:2006:106, pkt 31).

32 Ponadto, gdyby OHIM uznał, że słowo „Darjeeling” zawarte w znakach towarowych objętych zgłoszeniem jest użyte do oznaczenia pochodzenia geograficznego tych towarów i usług, znaki te, jako wprowadzające w błąd, w związku z art. 7 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 207/2009, nie powinny być zarejestrowane.

63. W tych okolicznościach The Tea Board wnosi w istocie o przyznanie jej, w oparciu o jej znak wspólny, prawa sprzeciwu na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego, nawet w braku jakiegokolwiek prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, co stałoby w sprzeczności z jednoznacznym brzmieniem tego przepisu.

64. Z powodów wskazanych powyżej jestem zdania, że trzecią część pierwszego zarzutu odwołania należy oddalić jako bezzasadną.

c) W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego: błędu co do kryteriów, jakie należy zastosować, oceniając podobieństwo towarów i usług w przypadku kolizji pomiędzy wcześniejszym znakiem wspólnym stanowiącym oznaczenie geograficzne a oznaczeniem będącym przedmiotem zgłoszenia indywidualnego znaku towarowego

65. Druga część pierwszego zarzutu odwołania dotyczy naruszenia prawa i/lub przeinaczenia okoliczności faktycznych sprawy, którego dopuścił się Sąd, orzekając, że w przypadku wspólnego znaku towarowego w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, rzeczywiste lub potencjalne pochodzenie rozpatrywanych towarów lub usług nie może być brane pod uwagę przy porównywaniu tych towarów i usług w celu zastosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rzeczonego rozporządzenia oraz że porównanie to należy raczej przeprowadzić według takich samych kryteriów jak te, które mają zastosowanie, gdy oceniane jest podobieństwo lub identyczność towarów lub usług oznaczonych indywidualnymi znakami towarowymi. W niniejszej sprawie, aby ocenić podobieństwo pomiędzy towarami oznaczonymi wcześniejszymi znakami towarowymi a towarami i usługami oznaczonymi zgłoszonymi znakami towarowymi, należałoby zastanowić się, czy te towary i usługi mogłyby mieć to samo pochodzenie geograficzne. Zdaniem The Tea Board na to pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej.

66. Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy ocenie podobieństwa rozpatrywanych towarów lub usług należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki charakteryzujące wzajemny stosunek tych towarów lub usług. Czynniki te obejmują w szczególności ich charakter, przeznaczenie, sposób używania, a także to, czy dane towary lub usługi konkurują ze sobą lub też się uzupełniają³³, oraz ich kanały dystrybucji³⁴.

67. Należy również zauważyć, że mimo iż orzecznictwo wydaje się wymagać, aby ocena podobieństwa rozpatrywanych towarów lub usług była dokonywana na podstawie kryteriów czysto handlowych, ocena taka wpisuje się w szerszy kontekst oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd we wskazanym powyżej znaczeniu. Wynika z tego, że oprócz stosowania pewnej liczby wcześniej określonych czynników należy w okolicznościach każdego przypadku zważać na to, że konsument może w konkretnej sytuacji uznać, że rozpatrywane towary lub usługi mają wspólne pochodzenie handlowe.

68. Nie jest zatem wykluczone, że w pewnych przypadkach samo pokrewieństwo rozpatrywanych towarów lub usług może być wystarczające, jeżeli są one oznaczone identycznym lub podobnym znakiem, aby przekonać docelowy krąg odbiorców, że zostały one wyprodukowane pod kontrolą jednego przedsiębiorstwa lub powiązanych ze sobą przedsiębiorstw.

³³ Jeżeli chodzi o art. 4 ust. 1 lit. b) pierwszej dyrektywy 89/104, zob. wyrok z dnia 29 września 1998 r., Canon (C-39/97, EU:C:1998:442, pkt 23).

³⁴ Zobacz m.in. wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., El Corte Inglés/OHIM – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños) (T-443/05, EU:T:2007:219, pkt 37).

69. W związku z powyższą refleksją, nie wykluczam, że w przypadku, gdy podstawą sprzeciwu przewidzianego w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, jest wspólny znak towarowy (ten, o którym mowa w art. 66 ust. 1, bądź też ust. 2 tego rozporządzenia), ocena podobieństwa rozpatrywanych towarów lub usług – mimo że powinna być dokonywana na podstawie tych samych kryteriów, które są stosowane w przypadku kolizji między dwoma znakami indywidualnymi – może uwzględniać szczególny charakter tych znaków towarowych, o ile taki czynnik może mieć wpływ na postrzeganie przez konsumenta stosunku pomiędzy tymi towarami lub usługami.

70. Niemniej jednak nawet w takiej sytuacji ocena tego stosunku służy ostatecznie określeniu, czy w przypadku kolidujących oznaczeń istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu rzeczonego art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 oraz czy to prawdopodobieństwo, jak wskazano powyżej, dotyczy handlowego pochodzenia rozpatrywanych towarów lub usług.

71. Jest oczywiste, że kryterium potencjalnego pochodzenia geograficznego usług oznaczonych zgłoszonymi znakami towarowymi nie może dostarczyć wskazówek co do prawdopodobieństwa, że właściwy krąg odbiorców może dojść do przekonania, iż usługi te pochodzą od któregoś z członków organizacji będącej właścicielem wcześniejszych znaków wspólnych, przynajmniej w okolicznościach niniejszej sprawy, w której nazwa „darjeeling” w zgłoszonych znakach towarowych nie jest użyta jako oznaczenie geograficzne.

72. Drugą część pierwszego zarzutu odwołania należy zatem również oddalić jako bezzasadną.

d) Wnioski dotyczące pierwszego zarzutu odwołania głównego

73. Na podstawie całości powyższych rozważań moim zdaniem The Tea Board nie dowiodła, że zaskarżone wyroki naruszają prawo, jeżeli chodzi o badane kryteria. Co się tyczy zarzutów dotyczących przeinaczenia okoliczności faktycznych, to wystarczy zauważyć, że nie są one niczym poparte.

74. Pierwszy zarzut odwołania głównego należy więc w całości oddalić.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego odwołania głównego dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009

75. Zdaniem The Tea Board Sąd dopuścił się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych, orzekając w zaskarżonych wyrokach, że pozytywne właściwości przywoływane przez element słowny „darjeeling”, nie mogą zostać przypisane niektórym usługom należącym do klasy 35 ani żadnym usługom należącym do klasy 38, oznaczonym zgłoszonymi znakami towarowymi, a tym samym że używanie tych znaków towarowych nie przysparza Delta Lingerie korzyści handlowej w przypadku tych usług. Sąd zaniechał również uzasadnienia tego wniosku.

76. W tym względzie wystarczy zauważyć, że The Tea Board w żaden sposób nie wyjaśnia, na czym polega naruszenie prawa, jakim miałby być dotknięty ten wniosek, ani nie uzasadnia swojego zarzutu dotyczącego przeinaczenia okoliczności faktycznych. Obydwa zarzuty należy zatem oddalić.

77. Jeżeli chodzi o zarzucany brak uzasadnienia, zwracam uwagę, że w każdym z zaskarżonych wyroków Sąd wyjaśnił, iż powód, dla którego używanie zgłoszonych znaków towarowych miałyby przysparzać Delta Lingerie korzyści handlowej w przypadku usług należących do klasy 35 innych niż usługi detalicznej sprzedaży bielizny osobistej damskiej oraz usług należących do klasy 38, w żadnym razie nie wynika z akt sprawy oraz że The Tea Board nie przedstawił żadnego konkretnego dowodu, aby wykazać taką korzyść. Powołując się na brak dowodów wskazujących, że pozytywne właściwości związane z elementem słownym „darjeeling” mogą zostać przypisane rozpatrywanym usługom, Sąd wystarczająco uzasadnił wniosek, zgodnie z którym w niniejszej sprawie nie można było wykazać takiego przypisania.

78. Drugi zarzut odwołania głównego należy zatem oddalić.

3. Wnioski dotyczące odwołania głównego

79. Ponieważ obydwie zarzuty podniesione na poparcie odwołania głównego należy, ze względów przedstawionych wyżej, odrzucić jako niedopuszczalne, a w części oddalić jako bezzasadne, moim zdaniem odwołanie główne nie zasługuje na uwzględnienie. Proponuję zatem, aby Trybunał oddalił odwołanie w całości.

B. W przedmiocie odwołań wzajemnych

80. Delta Lingerie podnosi dwa zarzuty na poparcie każdego ze swoich odwołań wzajemnych. Pierwszy dotyczy naruszenia prawa, którego dopuścił się Sąd poprzez wypaczenie odpowiednich funkcji znaków towarowych z jednej strony i chronionych oznaczeń geograficznych z drugiej strony. Zarzut drugi dotyczy sprzeczności uzasadnienia oraz naruszenia prawa przy stosowaniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego odwołań wzajemnych, dotyczącego wypaczenia funkcji znaków towarowych i chronionych oznaczeń geograficznych

81. Zdaniem Delta Lingerie, powołując się na hipotetyczne założenie, zgodnie z którym renoma wcześniejszych znaków towarowych została udowodniona, i wyciągając z tego założenia błędny wniosek, że renoma, którą cieszy się nazwa „Darjeeling” jako oznaczenie geograficzne chronione dla herbaty, mogła zostać przypisana temu samemu oznaczeniu chronionemu jako znak wspólny dla identycznych towarów, Sąd naruszył prawo poprzez wypaczenie odpowiednich funkcji obydwu rodzajów oznaczeń.

82. Moim zdaniem zarzut ten wynika z błędnego rozumienia treści zaskarżonych wyroków.

83. Należy zwrócić uwagę, że w pkt 79 zaskarżonych wyroków Sąd zauważył, jeśli chodzi o ustalenie, czy wcześniejsze znaki towarowe cieszą się renomą w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, że sformułowanie zaskarżonych decyzji jest „co najmniej dwuznaczne” oraz że z „jedynego zdania pozbawionego dwuznaczności” zawartego w rozdziale decyzji, który dotyczy analizy tej kwestii, wynika, że Izba Odwoławcza nie ustaliła w ostateczny sposób zaistnienia renomy wcześniejszych znaków towarowych. Stwierdzając, że Izba Odwoławcza przeprowadziła jednak dalszą analizę do celów zastosowania art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, Sąd uznał w pkt 80 zaskarżonych wyroków, iż była ona siłą rzeczy oparta na hipotetycznym założeniu, że taka renoma została dowiedziona.

84. Po pierwsze, wbrew temu, co twierdzi Delta Lingerie, Sąd nie sformułował sam takiej hipotezy, lecz ograniczył się do stwierdzenia, że uczyniła to Izba Odwoławcza. Po drugie, rzeczona hipoteza odnosiła się do dowodu renomy wcześniejszych znaków towarowych, a nie jak zdaje się twierdzić Delta Lingerie, do okoliczności, na których taki dowód mógłby zostać oparty.

85. Sąd, postępując w ten sposób, nie tylko nie zajął sam stanowiska w kwestii ustalenia, czy renoma wcześniejszych znaków towarowych została dowiedziona, lecz nie wypowiedział się też ani wprost, ani w sposób dorozumiany, w kwestii ustalenia, czy na potrzeby przeprowadzenia takiego dowodu renoma, jaką cieszy się nazwa „Darjeeling” jako chronione oznaczenie geograficzne dla herbaty, mogła zostać przypisana temu samemu oznaczeniu chronionemu jako znak wspólny dla identycznych towarów.

86. Nie można zarzucać temu wnioskowi, że hipotetyczne założenie, zgodnie z którym renoma wcześniejszych znaków towarowych została dowiedziona, mogło zostać sformułowane wyłącznie przy uwzględnieniu takiego przypisania renomy. Po pierwsze, ze spornych decyzji nie wynika bowiem jasno, w szczególności z uwagi na ich dwuznaczne brzmienie, czy nieuwzględnienie możliwości takiego przypisania było jedynym aspektem prowadzonej przez Wydział Sprzeciwów analizy dotyczącej renomy wcześniejszych znaków towarowych, poddanym krytyce przez Izbę Odwoławczą. Po drugie, sama Izba Odwoławcza nie zajęła jednoznacznego, ani tym bardziej ostatecznego stanowiska co do takiej możliwości ani co do późniejszej kwestii dotyczącej ustalenia, czy nawet gdyby zaakceptować przypisanie renomy, wystarczyłoby to w okolicznościach niniejszej sprawy do wykazania renomy wcześniejszych znaków towarowych w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, lub chociażby jednego z nich.

87. Natomiast wniosek, zgodnie z którym Sąd nie rozstrzygnął kwestii ustalenia, czy renoma chronionego oznaczenia geograficznego może zostać przypisana znakowi wspólnemu, o którym mowa w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, na potrzeby zastosowania art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia, został potwierdzony w pkt 147 zaskarżonych wyroków, w którym Sąd, po orzeczeniu o częściowym uchyleniu spornych decyzji w każdej ze spraw, wyjaśnił, że Izba Odwoławcza będzie musiała w pierwszej kolejności sformułować ostateczny wniosek co do istnienia renomy wcześniejszych znaków towarowych i – ewentualnie – co do intensywności tej renomy.

88. Jak wynika z powyższego, zarzut pierwszy każdego z odwołań wzajemnych zasługuje na oddalenie, ponieważ jest oparty na błędnej interpretacji zaskarżonych wyroków i odnosi się do kwestii prawnej, która nie została rozstrzygnięta przez Sąd.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego odwołań wzajemnych, dotyczącego sprzeczności uzasadnienia oraz naruszenia prawa przy stosowaniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009

89. W ramach drugiego zarzutu odwołania Delta Lingerie podnosi w pierwszej kolejności, że Sąd zaprzeczył sam sobie i uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi uzasadnienia, stwierdzając w pkt 141 zaskarżonych wyroków, że nic nie stoi na przeszkodzie, by odbiorcy, do których kierowane są zgłoszone znaki towarowe, mogli zostać zwabieni dzięki przypisaniu zgłoszonym znakom towarowym walorów i pozytywnych właściwości związanych z regionem Darjeeling, podczas gdy w pkt 107, 111 i 120 tych wyroków stwierdził on zarówno brak związku pomiędzy towarami i usługami oznaczonymi zgłoszonymi znakami a wspomnianym regionem, jak też całkowity brak podobieństwa między tymi towarami i usługami a towarem oznaczonym wcześniejszymi znakami towarowymi.

90. Zarzut ten nie zasługuje moim zdaniem na uwzględnienie. Punkty 107, 111 i 120 zaskarżonych wyroków, na które powołuje się Delta Lingerie, są bowiem poświęcone analizie istnienia dużego prawdopodobieństwa działania na szkodę charakteru odróżniającego wcześniejszych znaków towarowych, podczas gdy pkt 141 tych wyroków dotyczy badania, czy istnieje prawdopodobieństwo, że używanie zgłoszonych znaków towarowych bez uzasadnionej przyczyny pozwoli na czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszych znaków towarowych. Ocena istnienia tych dwóch prawdopodobieństw wymaga uwzględnienia odmiennych okoliczności. Gdy rozpatrywana jest szkoda dla odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego, należy uwzględnić zachowania rynkowe przeciętnego konsumenta towarów lub usług, dla których został zarejestrowany ten znak towarowy, natomiast gdy należy ocenić, czy istnieje prawdopodobieństwo free-riding, analizę prowadzi się z punktu widzenia przeciętnego konsumenta towarów lub usług oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym.

91. Tym samym Sąd, nie przecząc sobie, mógł stwierdzić z jednej strony, że konsument towarów oznaczonych wcześniejszymi znakami wspólnymi nie będzie mógł zostać skłoniony do uznania, że towary i usługi oznaczone znakami towarowymi zgłoszonymi przez Delta Lingerie pochodzą z regionu Darjeeling, a z drugiej strony, że konsument tych towarów i usług mógłby zostać zwabiony walorami i pozytywnymi właściwościami związanymi z tym regionem.

92. Wniosku tego nie podważa podkreślana przez Delta Lingerie okoliczność, że konsumenci towaru oznaczonego wcześniejszymi znakami wspólnymi i konsumenci towarów i usług oznaczonych zgłoszonymi znakami towarowymi, pokrywają się w pewnej mierze ze sobą. Sposób postrzegania i zachowanie tych konsumentów były bowiem analizowane przez Sąd pod różnymi względami (z jednej strony, zdolność do przypisania i rozpoznania pochodzenia geograficznego rozpatrywanych towarów lub usług, a z drugiej strony podatność na bycie zwabionym przez siłę przywoływania regionu geograficznego) oraz w trakcie czynności dotyczących różnego rodzaju zakupów.

93. W drugiej kolejności Delta Lingerie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy stosowaniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, orzekając w zaskarżonych wyrokach, że istnieje prawdopodobieństwo czerpania korzyści w związku z używaniem zgłoszonych znaków towarowych bez uzasadnionej przyczyny, mimo że stwierdził, iż Izba Odwoławcza nie przeprowadziła żadnej szczegółowej analizy dotyczącej istnienia, w odczuciu odbiorców, związku pomiędzy kolidującymi oznaczeniami.

94. W tym względzie wystarczy zauważyć, że Sąd kontynuował badanie zgodności z prawem spornych decyzji w świetle art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 dopiero wtedy, gdy stwierdził, że analiza Izby Odwoławczej opierała się na hipotetycznym założeniu istnienia takiego związku, aby w wyniku tego badania stwierdzić, że doszło do naruszenia tego przepisu. Zatem wbrew temu, co zarzuca Delta Lingerie, Sąd nie zignorował przesłanek stosowania art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

3. Wnioski dotyczące odwołań wzajemnych

95. Ponieważ analiza zarzutów podniesionych na poparcie odwołań wzajemnych nie doprowadziła do stwierdzenia żadnej z powoływanych przez Delta Lingerie wad obarczających zaskarżone wyroki, rzeczone odwołania według mnie należy oddalić w całości.

VI. Wnioski

96. Na podstawie całości powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał oddalił zarówno odwołania główne, jak i odwołania wzajemne oraz obciążył The Tea Board kosztami tych pierwszych, a Delta Lingerie kosztami tych drugich.